

Nr 172.

Av herr **Hallin**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ändring i gällande grunder för pensionering av arméns befäl och underbefäl med vederlikar samt angående tiden för avgång ur tjänst.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 87 till riksdagen föreslås viss ändring i gällande grunder för pensionering av arméns befäl och underbefäl med vederlikar samt angående tiden för avgång ur tjänst. Ifrågavarande ändring avser pensionsåldern för inspektören för kavalleriet samt för kommandanten i Boden, vilken pensionsålder föreslås att höjas från nu varande 60 år till 65 år.

Såsom av den kungl. propositionen framgår, har riksdagen emellertid 1915 prövat liknande förslag om en högre pensionsålder för de båda nämnda befattningshavarna, men ansåg riksdagen då skäl icke föreligga för en högre pensionsålder än 60 år. Vad som föranlett Kungl. Maj:t att nu förnya denna framställning till riksdagen framgår ej med tydlighet av propositionen. I denna säges endast att »fråga uppkommit om vidtagande av ändring», varjämte departementschefen erinrar om, att inspektören för kavalleriet och kommandanten i Boden vid den nya löneregleringen för den militära personalen tillika med militärbefälhavaren på Gottland placerats i en lönegrad mellan överste- och generalsgraderna. Huvudsakligast på denna grund bygger nu den kungl. propositionens förslag, att höja pensionsåldern för de förstnämnda befattningshavarna till 65 år eller samma pensionsålder, som gäller för militärbefälhavaren på Gottland. Mera följdriktigt skulle väl emellertid vara, synes det mig, att endera föreslå nedläggning av den senares pensionsålder till 60 år eller sätta alla dessa tre befattningshavare i en pensionsåldersklass för sig, som låge mellan överste- och generalsgraden exempel 62 eventuellt 63 år.

Man kan vid studiet av propositionen likväl icke undgå att uppmärksamma de betänkligheter ur militär synpunkt som *chefen för generalstaben* i ett den 29 november 1922 avgivet utlåtande anfört mot en ifrågasatt förändring av pensionsåldern för kavalleriinspektören och kommandanten i Boden.

Dessa betänkligheter torde också hava varit utslagsgivande, när pensionsåldern för sagda befattningshavare år 1915 av riksdagen bestämdes till 60 år. I korthet sagt måste fordringarna på såväl kavalleriinspektörens som kommandantens i Boden icke blott andliga utan även — och framför allt — kroppsliga spänstighet och vigör ställas så högt, att man endast undantagsvis torde kunna förutsätta, att dessa fordringar för innehavarna av befattningarna i fråga äro i tillräcklig grad för handen efter uppnådda 60 år.

Men även invändningar av formell art hava rests mot den föreslagna utsträckningen av pensionsåldern bland annat av *statskontoret*, som i avgivet yttrande i frågan ifrågasatt, om ej avgörandet av densamma kunde anstå till dess det 1921 års pensionskommitté meddelade uppdraget att uppgöra förslag till en pensionslag för militära befattningshavare blivit slutfört.

Under hänvisning till vad som ovan anförts samt med hänsyn jämväl till olämpligheten av att, innan försvarsrevisionens förslag blivit kända, göra ändring i bestämmelser, som organisatoriskt kunna hava samband med försvarsväsendets slutliga utformning, får jag hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 87.

Stockholm den 6 mars 1923.

Eric Hallin.